

HEAD ON STRAIGHT

Tonic adlı grubun Head On Straight adlı şarkısından esinlenerek yazılmıştır.

Sana artık dokunmak istemiyorum.

Dokunmanın benim için ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi? Sıcak, soğuk, doğru, yanlış... Yanlışsa dokunmanın ne kadar canımı acıttığını biliyorsun değil mi? Ne kadar canını acıttığını? Artık sana dokunmak istemiyorum çünkü dokunduğumda hissettiğim tek şey elimi doğruya uzattığımda hissedeceğimi umduğum sıcaklığın, senin önüme sürdüğün yanlışla bana bıraktığı soğuk oluyor sadece. Canını yakıyorum. İstemesem de yapıyorum. *Canını yakan ben olmak istemiyorum*, ve sadece, sırf bu yüzden, sana dokunmak istemiyorum.

Acı çekiyorum.

Bildiğim acılardan çok farklı, ama bencilce kendime yakıştırdığım, acımasızca elimi uzatıp o kadar mutluluğun arasından çekip çıkardığım bir acıyı yaşıyorum. İçinden kendime yakıştırdığım şeyi seçtiğim o altın kutuyu da sana uzatıyorum. Arkanı dönüp bakmaya bile yeltenmiyorsun çünkü ben kendime seçtiğim acıyı ne kadar sahipleniyorsam sen de inatla altın kutunun zaten senin olduğunu söylüyorsun. Biraz daha acımasız olabilsen benim acımı da elimden çekip alacağını biliyorum, ama yapmıyorsun.. Sen de biliyorsun, acı bana yakışıyor...

Canımın acısını aklımın derinliklerine itiyorum ve *başımı dik tutuyorum*.

Sırf bana tekrar güvenebilmen için. Sana bir daha dokunmayacağıma hem seni, hem de kendimi inandırmak için başımı dik tutuyorum. Terreddüt etmiyorum, çoğu zaman tereddüte zaman bırakacak kadar düşünmüyorum bile... Düşündüğüm zaman ne olduğunu biliyorum çünkü. Düşündüğüm zaman bir yerde beni vazgeçirecek aptallığın çıkıp beni sarsacağını biliyorum. Düşünmüyorum, sarsılmıyorum, dokunmuyorum.. Sadece dik duruyorum, bana güvenmen ve asla canını yakmayacağımla bilmen için dik duruyorum ve apaçık yalan söylüyorum. Görüyorsun, ama inkar edip suratıma vurmuyorsun.. Sen de biliyorsun, yalan bana yakışıyor...

Aslında güvenini istemiyorum.

Güvendiğinde neler olduğunu biliyorum.. Sen güvendiğin güçlenirken bense zayıflıyorum. Sen kırılmayacağından emin oldukça ben korkuyorum. Sen güvendiğin ben seni görüyorum.. Güvenini, sevgini, kalbini, ruhunu, elinde ne varsa düşünmeden bana verdiklerini.. Korkuyorum, çünkü haketmiyorum! Ben acıma sarılıyorum, sense bana.. Alışıyorum, anlıyorum, açılıyorum ve en korkuncu, teslim oluyorum. Bir an için bana sarılan kolları, yüzüme vuran nefesi, o zarif çiçek kokusunu hakettiğimi düşünene kadar aptal oluyorum. Ben aklımı kaybediyorum, sense aşık oluyorsun...

Aklımı kaybediyorum.

Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Bana yakışan acının çizdiği hayatı bir anda elimin tersiyle itiyorum çünkü kayıp bir akılla *düşünmeye* çalışıyorum. Yalnız attığım her adımın bir kayıp olduğunu düşünüyorum o kayıp aklımla. *Şu ana kadar elimdeki bütün mutlulukların boş olduğunu düşünüyorum* zayıf zihimle. En kötüsü ne biliyor musun? Aşk istediğimi anlıyorum attığını bile bilmediğim ama şimdi duyabildiğim kalbimle..

O kadar çok ses duyuyorum ki bazen hiçbirinin ne dediğini anlamıyorum.

Anlamam gerekeni inkar edip, olmayana doğru olarak seçiyorum. Bir gün geliyorki senin sesini de duyamaz oluyorum. O anda *seni kaybetmekten o kadar korkuyorum ki* aşık olan kalbimin şimdi parçalandığında çıkardığı acıyı duyuyorum. Zayıf zihimin yalvarışını dinliyorum. Gürültünün arasında seni duymaya uğraşılıyor, iyi olduğunu bilmek istiyorum. İyi olduğunu bilip devam etmek istiyorum..

...ama neye devam etmek istediğimi bilmiyorum. Kaybettiğim aklımı buluyorum hiç beklemediğim bir anda. Bana onu kaybettiğim anda ittiğim acımı da geri veriyor, bu sefer *düşünmeden* alıyorum.

Düşününce ne olacağını biliyorum. Canını acıtıyorum. İstemesem de yapıyorum ve canını acıtmanın ben olmasını istemiyorum. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum ve başımı dik duruyorum, sırf bana tekrar güvenebilmen için, sana dokunmayacağımı bilmen için...